

“ben jazz dinliyorum/üç gündür ağlıyorum”.

Zeytin ve incir ağaçlarının ülkesinin şairine...

En baştan not: Bu son derece *şahsi* ve *özel* bir yazıdır.

Halim Abi’yi *önce* okudum. Neden, ne zaman, nasıl dersiniz; bir okurun en sarsılmaz şahsi yöntemiyle: el yordamı! Şiiri çok severdim, okurdum. Hem bu Halim Yazıcı Bergamalıydı. Hemşeriydik yani. “İnsanın ilk aşık olduğu yerdir memleketi” düsturunu edinmiştim kendi kendime; dolayısıyla double hemşeriydik muhtemelen. Bu hemşerilik ilişkisi, mikro-milliyetçilik gibi algılanabilecek bir feodal ilişki biçimiymi, belki. İkincisiyse fazla romantikti. Olsun, bizim de hatamız bunlar olsun!

Birkaç kez karşılaşmama karşın gidip de yanına, kendimi tanıtıp konuşmamıştım. Bu arada yazıştık, yazışıyorduk elbette. En sevdiğim kitabı “âşikhava sineması”dır. (Ki burada bu parantez elzendir. Bu kitabı kadim Pergamon’da eski arastada artık olmayan(?) bir kitapçıdan almıştım. Bu arasta ve kitapçı benim *Saatçının Ölümü* öyküsünü esinlemiştir bana. Kitapçı bana Halim Yazıcı’yı anlatmıştı. Kitabın boyutu bile şiir gibiydi. Çok güzel şiirler vardı içinde.) Bu kitaptaki “Kar Sesleri” şiirinde bir başka hemşerimiz Hüsnü Arkan’a gönderme sezdim. Onun bir kitabına. Bunu yazdım Halim Abi’ye; e-mailini vermişti kitapta, öylelikle. Doğru sezmişim. Sonra ben bir yazı yazdım Halim Abi ve şiiri üzerine: <http://parsomen13.blogspot.com/2009/07/siir-oldu-mu-siir-hayattan-koptu-hayat.html>.

Bu yazıdan sonra bir gün Ankara’ya, Kurgu’da bir söyleşiye geldiğinde tanıştık ilkin. Ben geç kalmıştım yine. Oturdum, biramı söyledim, dinlemeye başladım. Halim Abi tanıdı beni. O gün orda Önder Abiyle de tanıştık. Dört Bergamalı fotoğraf çektirdik:

Hüsnü Abi, Ezgi’deki son albümü *Eski Arkadaş*’ta, “*Yetmez mi?*” diye bir şarkı yapmıştı. Şiir: Halim Yazıcı. İyi güzel de; düşünüyorum, bakıyorum, böyle bir şiir yok. Kolajmış meğer. Halim Abi bu dikkatimden dolayı tebrik etmişti beni.

Artık eskisi kadar şiir okumuyorum. Soğudum türlü nedenlerle. Ama okuduğum az sayıdaki şairden biri Halim Yazıcı. Zaten görüyorsunuz ya, pArşömen'in açılışı onun dizeleriyle: "ölü savaşçılarla yaratılır yeniden/ölümsüzlüğün adı bir keçi derisinden".

Sonra *Küçük Taşlar İklimi* çıktı. Bu kitabıyla kazandığı Dil Derneği'nin ödülünü almaya geldi bu sefer Ankara'ya. Kanguru'da söyleşi yapıldı. Oradan çıkınca Mülkiyeliler'de oturmuştuk: Azime Abla, ben, Halim Abi. Yeni yayınevi düşüncesinden söz etmişti. Nitekim sonra *cazkedisi* geldi ve "küçük bir harf" kitabı. Son zamanlarda yazdığı şiirlerde sadeliğin güzelliği en üst noktalara çıkmıştı. Hatta Kanguru'daki söyleşide Ahmet Telli, *beyaz umut* olarak nitelendirmişti onun şiirini. Halim Abi çok sevmişti bu benzetmeyi; ses kaydını muhakkak istemişti. O ses kaydını gönderelim ona!

Son zamanlarda yazdığı en güzel şiirlerden biridir *Suç*, onu da buraya koymasam olmazdı:

bilinenleri bilinmez kıl
bilinmeyenleri yaşa nefes nefese

izin ver gecenin ruhuna inmesine
peşinden git rüyalarının

her sokaktan sonra
yeni bir sokak bul

başı ebruli yazmalı
seni şiirler kovalamalı

elinde ışık demeti
saçlarında bir tutam suç olmalı.

Suç demişken, gelelim bu saçmalamalarımın nedenine. Derin sosyolojik, politik ve hatta bilimsel veriler ortaya da koyulabilir yaşadığımız çaresizliği adlandırmak için. Orta zekalı biri olmama rağmen artık neler olup bittiğini anlayamamaya da başladım. Çünkü olup biten saçmalıkları takip edebilmek için ayrı bir mesai gerekiyor. Oysa modern hayat bizi bin parçaya bölmüş durumda ve hiçbir şeye vakit yok. Çoğu şeyi seziyorum ama şunu da biliyorum: buralarda hukuk yok, guguk var!

Bütün bunların ortasında ve ardında Halim Yazıcı, İzmir Belediyesine yapılan çökme operasyonundan sonra tutuklandı ve 22 Kasım 2011'den beri içeride, Buca'da. İşin hukuki boyutu devam ediyor ama tutukluluk haline itiraz etmemiz gerekli. Gerek var mı gerçekten bu tutukluluk haline? Neler yapabiliriz, neler yapılabilir?

Şu anda içeride, sigara içmediği halde dışarıya mektup göndermek için gardiyanlara sigara vermek zorunda olan bir şair var. Hayatın bu ironisini başka yerlerde görmek istiyorum ben artık. Ben sevgilime "bu sabah tenin/zeytin ağacı" diyebilmek istiyorum içim rahat bir şekilde. Halim Abi özgür kalsın ve Foça'daki kedilerin kirpiklerine bakabilsin istiyorum!

Son olarak, neler yapılabilir sorusu baki kalarak, en azından yazabiliriz Halim Yazıcı'ya:

Abdülhalim Cumhuriyet Yazıcı
Kapalı Cezaevi, Yeni Blok, Koğuş No: 1

Buca-İzmir.

Onur Çalı